

## ANTONU V SLOVO



\*2.6.1937 + 29.9.2013

Dne 2.10.2013 smo na pokopališču Tržič na zadnjo pot pospremili Antona Megliča, upokojenega miličnika, dolgoletnega člana PVD SEVER Gorenjska ter veterana osamosvojitvene vojne za Slovenijo.

Anton se je rodil v Podljubelju, kjer je preživel težko otroštvo in končal osnovno šolo. V kasnejših letih se je izučil za poklic mizarja in se zaposlil v Tržiču. Njegova ljubezen do tehnike, predvsem pa motociklizma pa je v letu 1962 botrovala njegovi odločitvi o menjavi življenjskega poklica in sicer se je zaposlil na nekdanji Upravi javne varnosti Kranj, na Postaji prometne milice Kranj, na delovnem mestu miličnika. V naslednjih osmih letih sta si z ženo ustvarila topel dom in družino v rojstnem Podljubelju. V obdobju 1970-1979 je opravljal naloge miličnika na Postaji mejne milice Ljubelj, nato pa je bil premeščen nazaj na Postajo prometne milice Kranj, kjer je ostal do leta 1984. Upokojitev v letu 1988 je dočkal na nekdanji Postaji milice Kranj.

Ko njegovi nekdanji sodelavci opisujejo njegovo aktivno delovno obdobje lahko ugotovimo, da je bil Anton delu v milici resnično predan z vsem svojim bitjem. Kot človek je bil sicer malce zadržan, a preprost. Predvsem pa je bil zelo objektiven in vreden zaupanja ter občutljiv na nepravilnosti in krivice. Svoje obširno znanje in bogate praktične izkušnje s področja nalog prometne milice je kot mentor z veseljem prenašal na mlajše generacije sodelavcev. Pri tem je predvsem vztrajal pri poštemem, natančnem in doslednem opravljanju nalog. Znal se je tudi poveseliti in družiti skupaj s svojimi sodelavci prometniki, kjer je velikokrat na svoji harmoniko rad zaigral kakšno domačo narodnozabavno vižo.

Po upokojitvi je Anton večino časa preživel v svoji brunarici pod Košuto ter tamkajšnji naravi. To njegovo upokojensko idilo je v letu 1991 prekinil le čas osamosvojitvene vojne, ko se je kot rezervni miličnik aktivno odzval klicu domovine, zaradi česar je v kasnejših letih tudi prejel priznanje Združenja SEVER "Bronasti znak osamosvojitve". Njegovo umirjeno upokojensko življenje ter občasna srečanja z nekdanjimi sodelavci iz "Leteče gorenjske milice" je nato teklo vse do leta 2001, ko so mu zdravniki ugotovili diabetes. Napredujoča bolezen je v kasnejših letih botrovala tudi operativni odstranitvi noge, doletela pa ga je tudi dializa ledvic, kar je ga je vsekakor močno potrló.

Anton je kot človek nedvomno živel polno. Čeprav lahko rečemo, da večini ljudi smrt pomeni fizični konec, pa lahko zatrdimo, da so srečni tisti, ki umirajo s prepričanjem, da zaslužijo solze tistih, ki ostanejo. Anton hvala ti za vse, vedno se te bomo spominjali!

Vsem njegovim domačim in ostalim sorodnikom ter vsem, ki ste spoštovali njegovo požrtvovalnost, delavnost in domoljubje, cenili njegovo znanje, strokovnost in izkušnje, se veselili srečanja z njim in so vas bogatile njegove preproste misli, pa izrekamo iskreno in najgloblje sožalje.